

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/53/2017
Identifikačné číslo spisu: 1414010278
Dátum vydania rozhodnutia: 13.12.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1414010278.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Františka Moznera na neverejnom zasadnutí konanom dňa 13. decembra 2017 v Bratislave v trestnej veci obvineného X. W. pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. b) Tr. zák., o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. novembra 2016, sp. zn. 3To/98/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného X. W. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV z 2. júna 2016, sp. zn. 2T/105/2014, bol obvinený X. W. uznaný vinným zo zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. b) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

od presne nezisteného dňa až do dňa 12. júna 2013 v rodinnom dome v D. - U. D. na ulici A. č. XX prechovával

- v pracovni na prvom poschodí 39 kusov nábojov s okrajovým zápalom mexickej výroby kalibru 22 Long Rifle, laborované expanznými olovenými strelami (zakázané strelivo v zmysle § 4 ods. 1, ods. 3 písm. b) zákona č. 190/2003 Z.z. o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), hoci na to nemal potrebné povolenie vyžadované podľa § 8 ods. 1, § 12 ods. 1 zákona č. 190/2003 Z.z.

- na polici v garáži revolver belgickej výroby značky Bulldog pôvodného kalibru 320, bez výrobného čísla s viacerými podomáckymi úpravami, nábojové komory valca zbrane okrem jednej sú vyvločkované na vloženie nábojov s okrajovým zápalom kalibru 22 Long Rifle, 22 Short, zápalník bicieho kohúta je obrúsený (zbraň podľa § 4 ods. 1, ods. 2 písm. g) zákona č. 190/2003 Z.z.), hoci na to nemal potrebné povolenie vyžadované podľa § 8 ods. 1, § 12 ods. 1 zákona č. 190/2003 Z.z.

- na polici v garáži revolver belgickej výroby systému Lefauchaux pôvodného kalibru 11 mm

Lefauchaux, bez výrobného čísla, s podomáckou úpravou hlavne, do ktorej je nalisovaná rúrka vonkajšieho priemeru cca 11 mm, vnútorného priemeru cca 6 mm (zbraň podľa § 4 ods. 1, ods. 2 písm. g) zákona č. 190/2003 Z.z.), hoci na to nemal potrebné povolenie vyžadované podľa § 8 ods. 1, § 12 ods. 1 zákona č. 190/2003 Z.z.

- na polici v garáži revolver výroby USA značky Harrington & Richardson, kalibru model American, kalibru 32 Smith & Wesson (zbraň podľa § 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 190/2003 Z.z.), hoci na to nemal potrebné povolenie vyžadované podľa § 11 ods. zákona č. 190/2003 Z.z.,

- na polici v garáži vzduchovú pušku, tzv. biglovku, nemeckej výroby značky Oskar Will, model Original Will kalibru 6,33 mm (6 1/3), výrobného čísla V 32, s viacerými podomáckymi úpravami, tesnenie piesta je odstránené, na čelo piesta je pripevnený kliniec slúžiaci ako zápalník, do nábojovej komory pôvodne určenej na vystreľovanie striel kalibru 6,33 mm je možné vložiť aj náboj s okrajovým zápalom kalibru 22 Long Rifle, 22 Short (zbraň podľa § 4 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. g) zákona č. 190/2003 Z.z.), hoci na to nemal potrebné povolenie vyžadované podľa § 8 ods. 1, § 12 ods. 1 zákona č. 190/2003 Z.z.,

- na polici v garáži brokovú dvojku belgickej výroby systému Lancaster kalibru 16/16, výrobné číslo 3823, s viacerými podomáckymi úpravami, hlavne sú skrátene na dĺžku cca 265 mm, pažba je skrátene v krčku na tzv. pištoľovú rukoväť, miesto pravého zápalníka je do otvoru vložený kliniec (zbraň podľa § 4 ods. 1, ods. 2 písm. g) zákona č. 190/2003 Z.z.), hoci na to nemal potrebné povolenie vyžadované podľa § 8 ods. 1, § 12 ods. 1 zákona č. 190/2003 Z.z.

Prvostupňový súd obvinenému uložil podľa § 295 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. j), § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e) Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 51 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obvinenému výkon trestu odňatia slobody podmenečne odložil a súčasne mu uložil probačný dohľad nad jeho správaním s určením v skúšobnej dobe v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 51 ods. 4 písm. g) Tr. zák. súd obvinenému uložil povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediáčnym úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obvinenému uložil trest prepadnutia vecí

- 39 kusov nábojov mexickej výroby kalibru 22 Long Rifle,
- revolver belgickej výroby značky Bulldog pôvodného kalibru 320,
- revolver belgickej výroby systému Lefauchaux pôvodného kalibru 11 mm Lafauchex,
- revolver výroby USA značky Harrington & Richardson, kalibru model American, kalibru 32 Smith & Wesson,
- vzduchová puška, tzv. biglovka, nemeckej výroby značky Oskar Will model Original Will kalibru 6,33 mm,
- broková dvojka belgickej výroby systému Lancaster kalibru 16/16, výrobné číslo 3823.

Podľa § 60 ods. 6 Tr. zák. vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva štát.

Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) rozhodujúc o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava IV a obvineného X. W. proti uvedenému rozsudku súdu prvého stupňa rozsudkom z 15. novembra 2016, sp. zn. 3To/98/2016, podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obvinenému X. W. uložil podľa § 295 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a § 51 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. krajský súd obvinenému výkon trestu odňatia slobody podmienčne odložil na skúšobnú dobu vo výmere 2 (dva) roky, za súčasného uloženia probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 4 písm. g) Tr. zák. súd obvinenému uložil povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku obvinenému uložil trest prepadnutia vecí 39 kusov nábojov mexickej výroby kalibru 22 Long Rifle.

Podľa § 60 ods. 6 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva štát.

Podľa § 319 Tr. por. krajský súd odvolanie obvineného X. W. zamietol.

Proti citovanému uzneseniu Krajského súdu v Bratislave podal obvinený X. W. prostredníctvom obhajcu dňa 19. mája 2017 dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu videl obvinený v tom, že pôvodne bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV z 26. októbra 2015, sp. zn. 2T/105/2014, podľa § 285 písm. c) Tr. por. oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava IV zo dňa 31. júla 2014, sp. zn. 1Pv 381/13/1104, pretože nebolo dokázané, že skutok popísaný v obžalobe spáchal. Krajský súd v Bratislave uznesením z 15. marca 2016, sp. zn. 3To/17/2016, podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) Tr. por. rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol s tým, že podľa § 327 ods. 1 Tr. por. je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom, ktorý krajský súd vo svojom rozhodnutí vyslovil. Z citovaného uznesenia krajského súdu vyplýva, že pri zrušení rozsudku súdu prvého stupňa krajský súd nepostupoval v súlade s Trestným poriadkom. Podľa obvineného krajský súd nebol oprávnený pri svojom zrušovacom rozhodnutí dávať súdu prvého stupňa záväzné pokyny, k akým záverom má dospieť pri hodnotení jednotlivých dôkazov a ani k tomu, aké skutkové zistenia má urobiť. Mal len právo na to, aby súdu prvého stupňa dal záväzné pokyny na opakovanie dôkazov už vykonaných alebo na vykonanie nových dôkazov. Ako vyplýva zo zrušovacieho ustanovenia, krajský súd výslovne len dával pokyny súdu prvého stupňa, k akému záveru má dospieť pri hodnotení dôkazov. V tomto závere utvrdzuje obvineného aj napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, v odôvodnení ktorého sa krajský súd odvolal na svoje zrušovacie uznesenie z 15. marca 2016. Obvinený je toho názoru, že odvolací súd nemôže bez ďalšieho sám vytvárať odchýlny skutkový stav len v dôsledku odlišného hodnotenia dôkazov, pretože toto hodnotenie je právom súdu prvého stupňa a odvolací súd nie je oprávnený do tohto práva zasahovať, pokiaľ to nie je v rozpore s formálnou logikou. Ďalej obvinený poukázal na podľa neho nezmyselný pokyn krajského súdu na prehratie CD s fotodokumentáciou o priebehu domovej prehliadky, uvedený v zrušujúcom uznesení, keďže tento pokyn bol čisto formálny a vykonanie tohto dôkazu nemalo žiadny vplyv na skutkové závery.

Ďalej poukázal na skutočnosť, že nevidí dôvod, pre ktorý by sa nelegálne ozbrojoval historickými zbraňami (nefunkčnými a neschopnými strelbami), ak v tom istom období bol držiteľom zbrojného preukazu a funkčnej strelbyschopnej zbrane. Podľa názoru obvineného jeho údajné konanie malo byť vyhodnotené ako priestupok v zmysle § 69 zákona č. 190/2003 Z.z. o strelných zbraňach a strelive a nie ako trestný čin.

Na základe uvedeného obvinený navrhol, aby dovolací súd vyslovil porušenie zákona podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. a v zmysle § 386 Tr. por. zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 15. novembra 2016, sp. zn. 3To/98/2016, ako aj rozsudok Okresného súdu Bratislava IV z 2. júna 2016, sp. zn. 2T/105/2014 a prikázal Okresnému súdu Bratislava IV, aby vec v potrebnom rozsahu a zákonným spôsobom znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa dňa 2. augusta 2017 vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava IV, ktorý vo svojom vyjadrení uviedol, že rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave je založené na správnom právnom posúdení zisteného skutku a nestotožnil sa s názorom dovolateľa, že krajský súd nebol oprávnený pri svojom zrušovacom uznesení dávať súdu prvého stupňa záväzné pokyny, k akým záverom má dospieť pri hodnotení jednotlivých dôkazov a aké celkové skutkové zistenia má urobiť. Prvostupňový súd vo svojom odsudzujúcom rozsudku vychádzal z vykonaného dokazovania, pričom sám vyhodnocoval všetky vykonané dôkazy a pri ich hodnotení postupoval striktne podľa § 2 ods. 12 Tr. por. Obdobne pri hodnotení vykonaných dôkazov postupoval následne aj krajský súd.

V súvislosti s námietkami obvineného týkajúcimi sa skutočnosti, že jeho konanie malo byť kvalifikované ako priestupok na úseku zbraní a streliwa prokurátor uviedol, že konanie obvineného jednoznačne napĺňalo zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. b) Tr. zák., pričom ide o zločin, a teda je tu vylúčená aplikácia tzv. materiálneho korektívu (§ 10 ods. 2 Tr. zák.).

Z týchto dôvodov prokurátor považoval napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, ako aj jemu predchádzajúce konanie za zákonné a správne a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 392 ods. 1 Tr. por. dovolanie obvineného zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), za splnenia podmienok uvedených v § 373 Tr. por., v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Tr. por., veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania.

Zároveň poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia. Ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Tr. por. alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por., a to bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por. Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Tr. por., ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por., dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (uznesenie najvyššieho súdu zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky pod č. 120, ročník 2012). Vychádzajúc z uvedeného posúdil najvyšší súd námietky obvineného týkajúce sa skutočnosti, že krajský súd nebol oprávnený dávať súdu prvého stupňa záväzné pokyny, ako námietky vzťahujúce sa k dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho

dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por.) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods.1 písm. c) Tr. por.:

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.).

Naplnenie uvedeného dovolacieho dôvodu vidí obvinený predovšetkým v tom, že súd druhého stupňa v (zrušujúcom) uznesení sp. zn.: 3To/17/2016 z 15. marca 2016 uložil súdu prvého stupňa záväzné pokyny, k akým záverom má dospieť a aké celkové zistenia má urobiť. Tiež pokyn na prehratie CD na technickom zariadení sa mu javí ako úplne zbytočný.

Ako vyplýva i z judikatúry najvyššieho súdu, odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní môže súdu prvého stupňa vytknúť chyby pri hodnotení dôkazov, nie je však oprávnený dávať mu záväzné pokyny, k akým záverom má dôjsť pri hodnotení jednotlivých dôkazov, ani to aké celkové skutkové zistenia má urobiť. Je oprávnený iba na to, dať súdu prvého stupňa záväzné pokyny znovu vykonať dôkazy alebo vykonať nové dôkazy (uznesenie NS SR sp. zn.: 6Tdo/27/2012). Zároveň je však potrebné tejto súvislosti poukázať na špecifickú situáciu v prípade, ak súd prvého stupňa po riadne a v potrebnom rozsahu vykonanom dokazovaní obvineného spod obžaloby oslobodí z dôvodu, že skutok nepovažuje za trestný čin. V danom prípade potom ak odvolací súd s názorom súdu prvého stupňa nesúhlasí, nemôže sám s poukazom na ustanovenie § 322 ods. 4 písm. a) Tr. por. uznať obžalovaného za vinného, ak sa domnieva že skutkom boli naplnené zákonné znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. Ak teda voči vykonanému rozsahu dokazovania nemá výhrady, výhrady však smerujú výlučne len proti právnej kvalifikácii, môže odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí uviesť súdu prvého stupňa, v čom vidí pri právnych úvahách súdu prvého stupňa pochybenia, nesmie však výslovne a bez možnosti prípadného odchýlenia záväzne nariadiť, ako má súd prvého stupňa rozhodnúť. V danej situácii navyše nie je potrebné súdu prvého stupňa väčšinou nariadiť doplnenie dokazovania, prípadne zopakovanie už vykonaných dôkazov, súdu prvého stupňa nemá však byť odňatý voľný priestor na prípadné doplnenie či zopakovanie dokazovania.

V uvedenom prípade odvolací súd v rozhodnutí sp. zn.: 23To/17/2016 zo dňa 15. marca 2016 síce uviedol, že sa nestotožnil s vecným a právnym vyhodnotením dôkazov súdom prvého stupňa a na rozdiel od neho považuje žalovaný skutok za trestný čin, zároveň však podľa najvyššieho súdu ponechal súdu prvého stupňa dostatočný priestor na nové autonómne rozhodnutie.

V prvom rade je potrebné poukázať na to, že odvolací súd sa v zrušujúcom uznesení síce nestotožnil s dôvodmi oslobodenia spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Tr. por., zároveň však žiadnym spôsobom zároveň neodňal súdu prvého stupňa autonómny priestor, aby prípadne dokazovanie doplnil a na tom základe autonómne rozhodol. Svedčí o tom konštatácia v uznesení súdu druhého stupňa, že „v rámci opätovného prejednania vecí bude zo strany okresného súdu potrebné dôsledne sa zaoberať všetkými dôkazmi, ktoré boli v konaní pred súdom vykonané v súvislosti s dôkazmi, ktorých vykonania sa odvolací súd domáha (oboznámenie fotodokumentácie CD na technickom zariadení), uviesť a jasne formulovať, akými úvahami sa súd spravoval pri vyhodnutí získaných dôkazov (nielen dôkazov vznievajúcich v prospech obžalovaného, ale aj dôkazov, ktoré vyznievajú v jeho neprospech), najmä ak je evidentné, že si odporujú“. Konečný výsledok o vine či nevine obvineného tak bol ponechaný plne v pôsobnosti súdu prvého stupňa. V tomto smere je tiež tvrdenie obvineného o nadbytočnosti pokynu dovolacieho súdu na doplnenie dokazovania bez akéhokoľvek významu pre možné naplnenie tvrdeného dovolacieho dôvodu.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods.1 písm. i) Tr. por.:

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd oprávnený skúmať iba to, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú dve alternatívy a síce, že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods.1 písm. i) Tr. por. je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa teda zásadne nemôže ani meniť ani dopĺňať.

Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, to znamená nie je prípustné právne účinne namietkať, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (uznesenie najvyššieho súdu z 18. decembra 2012, sp. zn. 2 Tdo 73/2012, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47/2014 - II.).

To znamená, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci konania o riadnom opravnom prostriedku (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 28. januára 2016, sp. zn. 5 Tdo 99/2015). Dovolací súd nie je možné chápať ako súd tretej inštancie a dovolanie nie je inštitút, ktorý má plniť úlohu ďalšieho odvolania, je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktoré má zabrániť porušovaniu základných práv účastníkov konania a nie nahrádzať úlohy určené prvostupňovému a odvolaciemu súdu, pokiaľ ide o vykonávanie a hodnotenie dôkazov.

Hoci obvinený v dovolaní namieta nesprávne právne posúdenie zisteného skutku a nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia, v skutočnosti napáda skutkové zistenia súdov oboch stupňov a hodnotenie vykonaných dôkazov. Uvedené je zrejmé najmä z jeho tvrdenia, že nemal dôvod sa nelegálne ozbrojovať historickými zbraňami (ktoré neboli funkčné), ak bol v tom istom období držiteľom zbrojného preukazu a funkčnej strelby schopnej zbrane. Na to potom nadväzuje tvrdením, že jeho konanie (skutok) malo byť posúdené ako priestupok podľa § 69 zákona č. 190/2003 Z.z. a nie ako trestný čin. Fakticky sa teda dožaduje prehodnotenia vykonaných dôkazov, čo v dovolacom konaní na základe dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nie je možné.

Navyše najvyšší súd musí pripomenúť, že daný skutok bol súdmi oboch stupňov právne posúdený ako zločin (§ 11 Tr. zák.). Ak sa obvinený dožaduje jeho právnej kvalifikácie ako priestupku, žiada vlastne aplikáciu princípu ultima ratio v danom prípade. Z recentnej judikatúry najvyššieho súdu však vyplýva, že ak páchatel svojim konaním naplní zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť postupom podľa Trestného poriadku. Pravidlo "ultima ratio" možno uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 ods. 2 Tr. zák., teda v zmysle platnej a účinnej zákonnej úpravy, len pri prečinoch (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk

najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. 96/2014). Z uvedeného je jednoznačne zrejmé, že aplikácia zásady ultima ratio prichádza do úvahy len výlučne pri prečinoch a nie je možné ho aplikovať, ak sa jedná o zločin. V danom prípade neprichádzala aplikácia uvedenej zásady vo vzťahu k trestnej činnosti preto do úvahy a preto bolo vylúčené prípadne posúdiť daný skutok ako priestupok.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že nie sú naplnené dôvody dovolania predpokladané ustanoveniami § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Tr. por., preto dovolanie obvineného X. W. postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. na neverejnom zasadnutí odmietol.
a

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.